

Belalım

– Zmnszz... · 26 Eylül 2010

senin gibilere inat,
öfkem kadar susuyorum
sustuğum kadar çırpınış
adam yanıımı acıtıyor yaptıkların
bilmelisin,
güneş lal doğacak her sabaha..

derler ki; öldürür herkes sevdiğini..
boynum sadece Tanrı"ya ince
sulh ise bekleyiş
işte,
şiiirin mihrabı
başımın belası
yokluğunun iç çekişleri izdüşümüdür gün ışığının
ve her gün ışığı
yeni bir çığlıktır aslında
mühürlenirken sesim..

ört üstümü şahrut ten ağrıma inat..

ben nasıl birşeyim ki dizginleyemiyorum kendimi
dişlerimi sıkıyorum küfürler savurduğum gecede
ardımda bıraktığım piç umutlar
fahişe yalnızlığında kaldırımlarda
tek borcum can
yedi kat altındayım toprağın
tüm yaralarım dolana kadar
tülbentlere sarıyorum rüyalarımı
durma yağmur
durma
yusuf gibi sabır ile yürüyorum tan kızılına..

derin bir nefesle çekiyorum yaşam sancılarını içime
tüm eflatunlar kördüğüm
ve..

geçmiyor boğazımdan sensizlik
daha önce de gitmiştim
her kalışım kabahat
benliğime ram
cümlelerimin yolu çıkarken zulalanmış dehlize
ceplerimde saklı ""kendine iyi bak""lar
sırrım deşilmeyecek kadar derin
hiç bilemem
hangi şehir basacak beni bağrına..

ruhumda kör bıçağın kavli
gassav,
diyelim ki saat hüzün
sağır bir gecede
vuslatım mevt
acım haşmetli
iki kişilik ölüyorum
göğsüne saplanarak benzerlerimin...

artık,
kimi mahrem kılayım yazmaya...

Zmnszz ...